

Бајка о лабуду

Десанка Максимовић

Илустрације и адаптација текста

Ученици I1
ОШ „Свети Сава“ Београд

Никола Станаревић
Dimitrije Casey
Катарина Радовић
Ема Мацура
Лазар Стојановић
Мила Драшковић
Реља Ећимовић
Анђелија Јовановић
Василиса Зарић
Вук Драговић

Живела је на врху планине краљица зиме Снежана.

Спавала је у снежном гнезду и лоптала се са пахуљицама по цео дан.

Била је мала и возила се по језеру на једној птици тужно оборене главе.

Слетале су на то језеро и друге птице, али оне су биле сувише мале да би краљици зиме могли служити као чамчић.

Питала је Снежана птицу зашто је тако тужна. Птица је рекла:
- Све око мене је бело: и дрвеће и небо и звери и ти мала краљице,
само сам ја од ноћи црња. Зато ме мори туга.

Снежана је одговорила:

- Кад ти је то једина невоља, чамчићу, не брини! Учинићу да и ти
постанеш бео. Заплови ноћас на средину језера и чекај.

Краљица је отишла до ледене куле, где је живела Сребрна Звезда, мајка свих пахуља.

Снежана је замоли:

- Добра Сребрна Звздо, пошаљи ноћас на птицу што стоји сред језера јато пахуљица и покриј њима заувек њено црно перје.

Учини да се сутра пробуди сва бела као снег мога престола.

Тако је молила Снежана, а црна птица је чекала насред језера. Кад је било око поноћи, сан савлада птицу, она положи главу на крило и остаде непомична. А истог часа паде јато пахуља и сву је завеја, те у трену постаде бела као снег на престолу краљице зиме.

Ујутру Снежана опази да
водом плови бели лабуд,
први на свету.

Други су се после тога рађали и умирали, али тај први још и сад
живи и по истом језеру и вози Снежану, краљицу зиме.